

nuværende gadejuristforsøgsordning ligger under satspuljen, som har ligget under socialministeren; det er formentlig derfra, at det går galt fra starten.

Min pointe var blot, at så taler vi ikke længere om en social foranstaltning. Så taler vi om, at retshjælpen skal være udkørende og udfarende, og det er noget andet. Det kunne være en meget interessant diskussion, og det kunne faktisk godt være, at det – dette forslag eller ej – var noget, man skulle se på. Det kunne godt være ret interessant. Men jeg tror igen, at vi skal vente på at se evalueringen af den her ordning og så se på, om man skal fortsætte, i hvilken form man skal fortsætte, og hvem den rigtige minister så skal være til den tid. Det er der ingen tvivl om.

Lad mig så også understrege her, at det jo altså ikke kræver juridisk bistand at klage over en socialfaglig afgørelse i kommunen. Det gør det ikke. Man behøver ikke have en juridisk embedseksamen for at sige: Jeg er utilfreds med den afgørelse, kommunen har truffet, med venlig hilsen borger et eller andet. Det behøver man ikke, og derfor skal vi nok også passe på, at vi ikke overvurderer behovet for juridisk bistand.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og det er nu fru Bente Dahl.

Bente Dahl (RV):

Da ordføreren er blevet forhindret, skal jeg forholde mig til beslutningsforslaget på Det Radikale Venstres vegne.

Kl. 15.40

Beslutningsforslaget pålægger regeringen at drage omsorg for, at der bliver etableret et permanent juridisk rådgivningstilbud, der retter sig mod de mest sårbare og socialt udsatte personer, som lever en stor del af deres liv på gaden. Det er forslagsstillernes ønske at styrke retssikkerheden for disse personer, og det begrundes med, at langt de fleste af disse udsatte har behov for retshjælp, men ikke kender deres rettigheder og derfor ikke er i stand til at identificere en mulig juridisk krænkelse. Det er et relevant forslag, der sympatisk vil forsøge at løse mange problemer, og vi forestiller os en slags juridisk udrykningshold til de mest udsatte i samfundet.

Vi har et par overvejelser i Det Radikale Venstre, og vi vil gerne diskutere dem i løbet af behandlingen af beslutningsforslaget. Andre partier har været inde på noget af det samme, nemlig hvor det problem, der er tale om, findes. Er det

kun i København, ordningen skal gælde, eller er det i hele landet?

Vi vil gerne diskutere, hvilke målgrupper Enhedslisten helt præcist tænker på, altså en afgrænsning af målgruppeområdet, og vi kunne også tænke os en diskussion af, hvad det vil koste at gennemføre beslutningsforslaget, altså forholdet mellem prioriteringer, og hvor mange penge der kan stilles til rådighed.

Som også De Konservative var inde på, foretager Københavns Kommune en evaluering. Resultatet foreligger i maj 2007, og det havde måske været en idé at vente med at fremsætte et sådant beslutningsforslag, indtil evalueringen er foretaget, så vi kunne have draget erfaringerne med ind i overvejelserne. Endelig kunne vi muligvis forestille os, at kommunalt ansatte socialrådgivere måske kunne inddrages i de juridiske rådgivningshold, som foreslås.

Det Radikale Venstre er som udgangspunkt spørgende positive, men vi vil som sagt gerne have belyst de ovennævnte indvendinger i udvalgsarbejdet, før vi tager endelig stilling.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg skal meddele, at SF's ordfører på området, fru Anne Baastrup, heller ikke kan være til stede, så jeg skal fremføre følgende:

Begrebet gadejurist er langsomt blevet en del af det socialpolitiske sprog, og erfaringerne med Gadejuristen i København har vist, at projektet er en god hjælp for de udstødte. Dels hjælper det den enkelte borger i en konkret sag, hvor der er truffet afgørelse på et forkert grundlag, eller hvor borgeren ikke ved, at det er muligt at få hjælp, dels kan denne konkrete hjælp flytte disse mennesker mentalt fra blot at betragte sig selv som udstødte og marginaliserede til at betragte sig som mennesker i en vanskelig situation.

For langt de fleste af disse udsatte og i særlig grad for mange stofmisbrugere med et behov for retshjælp gælder det, at de ikke kender deres rettigheder og derfor heller ikke er i stand til at identificere en mulig juridisk krænkelse. For denne gruppe er det ikke nok, at rettighederne eksisterer på papiret. Adgangen til at klage fremhæves eksempelvis ofte som den væsentligste retssikkerhedsgaranti i et retssamfund, men en klageadgang er i mange tilfælde ikke meget værd for de mest udsatte, som f.eks. står uden forsørgelsesgrundlag eller er blevet bortvist fra et behandlingstilbud med dokumenteret markant forøget risiko for at dø, inden klagesagen er færdigbehandlet.